

Josep Bayerri Periodista, premi d'honor de la comunicació local 2013

'Em vaig fer periodista per lluitar per la llibertat'

TORTOSA Andreu Prunera

Pregunta: Amb mig segle fent periodisme a les seues espatlles, com veu la professió avui?

Resposta: Malament. És un món que està molt condicionat, i també la premsa local i comarcal, que és molt més dependent de les subvencions i els petits anunciant que la resta. La llibertat és el valor fonamental del periodista. El dia 1 de maig, els periodistes vam sortir al carrer amb una pancarta que deia que sense periodisme no hi ha democràcia, i és cert. Però sense llibertat no hi ha periodisme.

P: Suposo que algú li diria que es necessiten diners per mantindre una empresa, i també les que fan informació.

R: Sí, i ho comprenc. *Primum vivere, deinde philosophari*, es diu. Tot i això, no es pot condicionar la informació. Jo em vaig fer periodista per lluitar per la llibertat. *L'Ebre Informes* era un periòdic molt espontani, amb gent que treballava per millorar la societat. Noms com Juanjo Carod, Enric Algueró, Toni Gallardo, Maricel Chavarría, Josep Baubí... Era un mitjà, precedent de *L'EBRE*, que respectava totes les opinions i, sobretot, el dret a rèplica. Tot i això, fèiem periodisme d'esquerres, la qual cosa va comportar que la Generalitat de Jordi Pujol ens retirés les seues campanyes publicitàries. Ens en vam sortir. Avui, el periodisme està massa en mans de poder, massa a prop del poder.

P: I com es podria solucionar aquesta situació?

R: Doncs, no li veig gaires solucions possibles. La crisi afecta molt la publicitat i els mitjans se sostenen gràcies a les injeccions de diner públic. I tot això, sense parlar de la situació de precarietat laboral en què treballa la major part dels periodistes.

P: Faça cinc cèntims de la seua trajectòria professional.

R: Vaig començar a treballar a *La Vanguardia* quan encara no tenia divuit anys perquè vaig enviar-hi una carta demanant per què no hi havia una corresponsalia a Tortosa. Anys després, vaig ser també col·laborador de *La Hoja del Lunes*. Vaig estudiar periodisme i el 1978 vaig fundar *L'Ebre Informes*. Més tard, em vaig posar en política, com a sindicalista, de la UGT, i també vaig ser regidor a Tortosa. Vaig col·laborar també amb altres mitjans, tot i que després vaig dedicar-me més als gèneres d'opinió que als informatius. La meua trajectòria ha estat una mica intermitent perquè sóc aparellador i em dedicava a l'obra a més a més de la informació. També vaig fer oposicions a professor d'institut, a Barcelona, i vaig guanyar una faena per a tota la vida. Vaig tornar a Barcelona a finals dels 90, quan van crear les delegacions del govern, i vaig començar a treballar al Departament d'Educació portant temes de formació professional. Allà em vaig jubilar.

P: Després de tot això, quines han estat les notícies més especials que li ha tocat cobrir?

R: La primera que em ve al cap és l'accident del camió de gas pro-

Josep Bayerri va fundar el setmanari 'Ebre Informes' l'any 1978.

Josep Bayerri va començar a fer periodisme fa 50 anys, la qual cosa li ha valgut el premi d'honor de la comunicació local que atorga la Diputació de Barcelona. Rebrà el premi el pròxim 28 de juny en una gala que tindrà lloc al teatre principal de l'ateneu Igualadí.

pilè als Alfacs, el 1978. Van haver-hi més de 200 morts. Vam fer una edició especial de *L'Ebre Informes* i Tortosa va haver de fer front a una situació molt complicada. S'havia d'atendre els infants sense pares, portar els morts al cementeri, atendre molts mitjans internacionals, ja que la major part de víctimes eren estrangeres... I també em va quedar la inauguració del monument del riu, quan va vindre Franco i vaig haver de demanar permís per sortir de la mili. Però els articles que més em van agradar van ser una sèrie de dotze reportatges que vaig publicar a *La Vanguardia*. Vaig baixar des de Mequinensa i vaig descriure el tram final del riu, par-

lant amb la gent i explicant com vivien. La gent de Barcelona va descobrir una mica les Terres de l'Ebre. Tot era molt diferent!

P: Ja m'ho penso.

R: Abans, les cròniques, a més a més, es passaven per telèfon. Jo trucava i parlava amb una telefonista que transcrivía tot el que li dictava. Amb els telèfons de llavors! Es penjaven, hi havia interferències... I et parlo de les cròniques urgents, perquè les altres s'enviaven per correu urgent. És a dir, que anava a l'estació de tren, li donava els articles al maquinista en un sobre i algú de *La Vanguardia* havia d'anar a recollir-ho a l'estació. Vist ara, fa riure i tot! ■